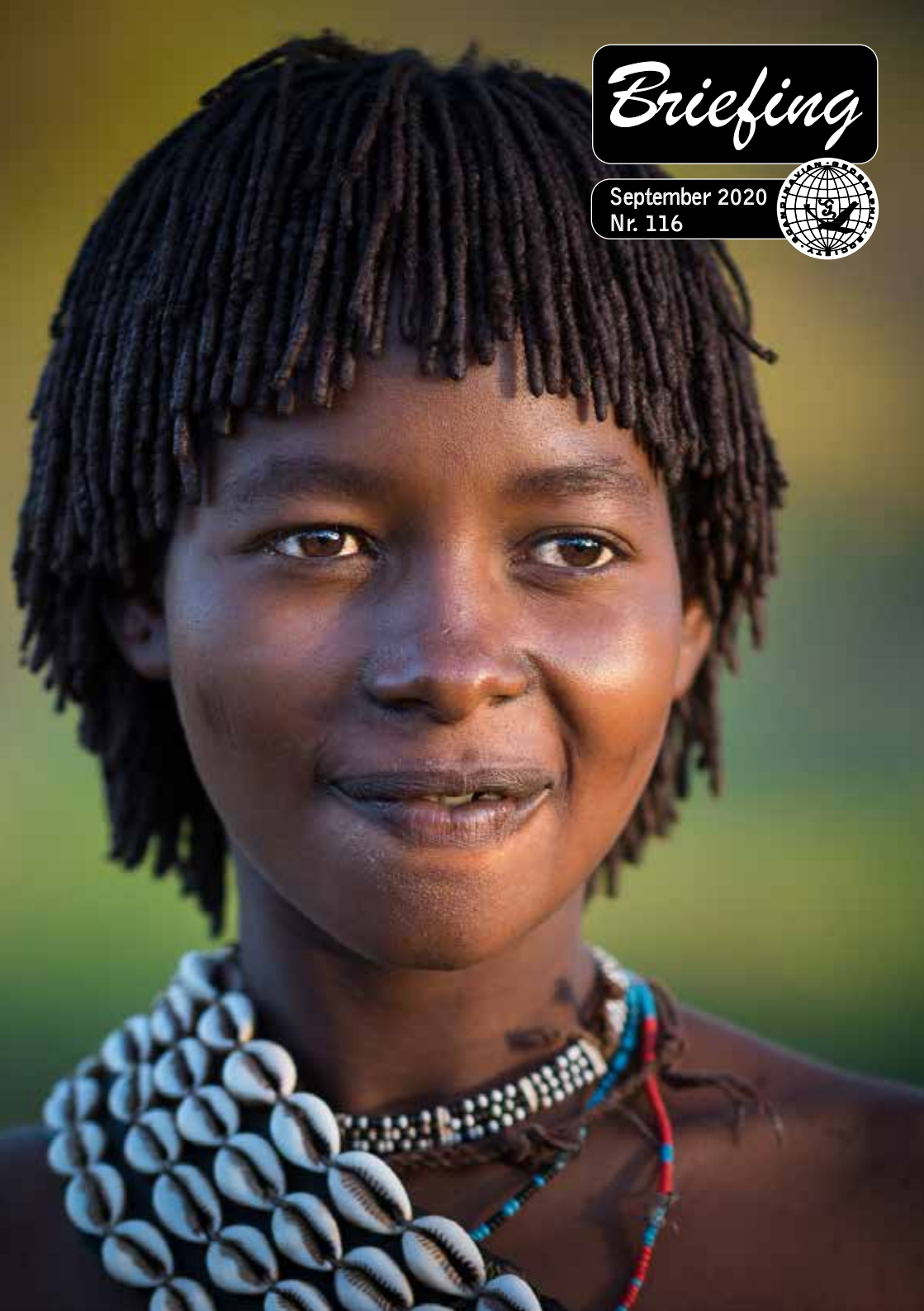


# Briefing

September 2020  
Nr. 116



# Briefing

## **Briefingmaterial**

skickas till Christina Völcker  
Harstigen 16, 645 42 Strängnäs  
E-post: [briefing@sgsresa.se](mailto:briefing@sgsresa.se)  
eller [ordforande@sgsresa.se](mailto:ordforande@sgsresa.se)

## **Adressändringar:**

Skickas till Ewa Knutsson  
Slalomvägen 37, 461 58 Trollhättan  
E-post: [medlemsregister@sgsresa.se](mailto:medlemsregister@sgsresa.se)

## **Resemästaren:**

Vår Resemästare är Lotta Borgiel  
Byle, Ekudden 431, 643 94 Vingåker  
E-post: [resemastare@sgsresa.se](mailto:resemastare@sgsresa.se)

**Sista materialdag** för nästa nr. är 20 november 2020.

## **Annonser:**

En helsida kostar 1000 kr och en halvsida 500 kr.

Redaktionen förbehåller sig rätten att bedöma och eventuellt förkorta insända bidrag och tar inte ansvar för ej beställt material.

## **SGS adress:**

c/o Anders Gezelius  
Skatkullevägen 22, 430 82 Donsö

## **Internetadress:**

[www.sgsresa.se](http://www.sgsresa.se)  
E-post: [ordforande@sgsresa.se](mailto:ordforande@sgsresa.se)

## **Medlemsavgift per kalenderår:**

Ordinarie medlem 250 kr. Familjemedlem 75 kr.  
Bankgiro 223-7352

## **STYRELSEN**

### **Ordförande:**

Anders Gezelius  
076-310 64 36  
[ordforande@sgsresa.se](mailto:ordforande@sgsresa.se)

### **Vice ordförande:**

Kristina Bergman  
0303-22 52 50  
[vice\\_ordforande@sgsresa.se](mailto:vice_ordforande@sgsresa.se)

### **Sekreterare:**

Kerstin Strandskog  
08-19 72 83  
[sekreterare@sgsresa.se](mailto:sekreterare@sgsresa.se)

### **Kassör:**

Ewa Knutsson  
0767-96 55 00 [kassor@sgsresa.se](mailto:kassor@sgsresa.se)  
[medlemsregister@sgsresa.se](mailto:medlemsregister@sgsresa.se)

### **Vice kassör:**

Bengt Cederfelt  
08-96 14 95  
[vice\\_kassor@sgsresa.se](mailto:vice_kassor@sgsresa.se)

### **Klubbmästare:**

Stefan Karlsson  
072-189 23 76  
[klubbmastare@sgsresa.se](mailto:klubbmastare@sgsresa.se)

### **Briefingansvarig:**

Christina Völcker  
076-897 72 78  
[briefing@sgsresa.se](mailto:briefing@sgsresa.se)

### **Resemästare:**

Lotta Borgiel  
0151-209 00  
[resemastare@sgsresa.se](mailto:resemastare@sgsresa.se)

### **Ledamöter:**

Isabel Olesen  
+45 613 032 64  
[ledamot@sgsresa.se](mailto:ledamot@sgsresa.se)  
Magnus Andersson  
042-14 67 51  
[ledamot@sgsresa.se](mailto:ledamot@sgsresa.se)

# Innehåll

---

4. Ordförande har ordet.
6. Italien tur och retur.
9. Vykortshälsningar.
10. Akterseglad 1.
- 13 Tillbaka i Helsingborg.
- 14 Ett reseminne – Att flyga hem från Okavangodeltat till Stockholm.
15. Bergtagen.
16. Rim to rim i Grand Canyon.
21. Omodalen i Etiopien (sista delen).
26. Resemästarens sidor.

---

Omslagsbild: *Mikael Thorvaldsson*

## Ny medlem i SGS

Vi är glada att kunna hälsa Johan Persson, Båstad välkommen i föreningen.

### *Bildtips!*

Tryckeriet har några önskemål angående bilderna till våra berättelser.

- Montera inte in bilderna i Worddokumentet utan markera bara var de lämpligen ska läggas in i texten och då gärna tillsammans med en liten bildtext.

Skicka med bilderna separat.

- Skicka alltid originalbilderna. Sänd dem inte via SMS eller Messenger för då skalas de ner och blir för små. Jpg-format går bra.
- Om bilderna hämtas från webben får de inte vara för små.
- Är ditt material för stort för att maila kan du alltid skicka via [www.wetransfer.com](http://www.wetransfer.com) eller [www.sprend.com](http://www.sprend.com)

**OBS! Låt er nu inte skrämmas av detta, utan fortsatt skicka berättelser. Vi behöver mer material till kommande nummer och vi tar tacksamt emot alla bidrag. Christina och Inger**



# Ordföranden har ordet ...



Anders  
Gezelius

## Höstmötet i Gävle inställt!

Om allt hade varit som det brukar vara och som vi önskar att det ska vara, så hade med det här numret av Briefing följt en inbjudan till föreningens höstmöte, som skulle hålla till i Gävle och som skulle ha lockat med ett spännande och intressant program. Men nu är inte allt som vi vill att det ska vara. Som de flesta av er säkert har förstått eller misstänkt så har styrelsen diskuterat och beslutat att ställa in höstmötet i Gävle. Vi har kommit fram till att det inte är möjligt att planera för och genomföra något möte under rådande pandemi och med de restriktioner som gäller nu när beslutet måste tas.

För andra gången har vi tvingats ställa in en veckoslutsträff med SGS. Vi gör det med tungt hjärta och jag tror att det är många som redan saknar alla de kontakter och möten som uppstår på våra träffar. Nu får vi önska och hoppas och hålla alla tummar vi har för att det kommer att vara möjligt att genomföra vårmötet 2021. Vi har ju redan sedan tidigare beslutat att det ska hållas i Uddevalla som det ursprungligen var tänkt nu i våras. Vi har också preliminärt bokat in oss i Gävle för hösten 2021. Eftersom vi inte har kunnat ha årsmöte som brukligt är, blir det ur en del perspektiv som om året 2020 inte har funnits. En underlig känsla och väldigt märkliga konsekvenser. Möjligen kommer de riktlinjer som gäller just när detta skrivs under senare delen av augusti att senare ändras. Möjligen

kan det komma att innebära att det blir tillåtet att samlas fler än 50 personer. Vi måste dock agera på det som gäller vid varje tillfälle och vi kan svärigen bortse ifrån att de flesta av föreningens medlemmar tillhör en eller flera riskgrupper. Det här innebär också att den fråga som väcktes för ganska länge sedan om att eventuellt bryta det mönster vi har haft under många år med att följa kalendern så till vida att vi förlagt våra träffar i anslutning till Allhelgonahelgen och Kristi Himmelsfärdshelgen, måste vila tills vidare. Vår planering för 2021 följer i tidigare hjulspår.

## Briefing

När möten blir inställda, resor måste skjutas upp och det inte är möjligt att ses som vi brukar så återstår i alla fall Briefing. Det förra numret bjöd på rolig och spännande läsning om både nyss upplevda händelser och tidigare äventyr. Det känns inte riktigt rättvist att nämna något och inte allt, men jag kan inte låta bli att tala om hur mycket jag påverkades av Mirkas berättelse om sin första äventyrliga resa. Utgångspunkten var verkligen speciell och satte sin prägel på både berättelsen och Mirkas upplevelse och självklart är jag extra glad för att Mirka har fått uppleva många fler äventyrliga och spännande resor. Tack, Mirka, för att du lät oss dela dina minnen och det är också ett bra exempel för oss andra att följa – också minnen som ligger en bit tillbaka i tiden kan vara nog så min-

nesvärda och värda att dela med andra i Briefing. Jag vet att vår redaktör mer än gärna vill att ni skickar in bidrag och tänk på att varje redaktörs högsta dröm är kortare inlägg, som passar bra att stoppa in för att skapa balans och lätlästhet. Skriv till Briefing!

### **Hur har pandemin påverkat er?**

Eftersom vi alla har påverkats så mycket av alla restriktioner som pandemin har inneburit, så har jag ofta kommit att fundera över hur det har påverkat mig själv och andra. Det vore spännande att höra från våra medlemmar hur man har handskats med situationen. Vi kan väl knappast påstå att vi har drabbats mer än andra, men eftersom vi är en förening med den gemensamma nämnaren att vi älskar att resa och uppleva nya vyer, kontakter och kulturer så har ju en av våra hjärtesaker försvunnit för oss. Många har säkert tagit tillfället i akt att uppleva spännande saker i närområdet och med glädje kunnat notera att det finns mycket på nära håll som är nog så fint. Det har vi väl vetat hela tiden, men det kan ha blivit en nyttig påminnelse. Själva har Eva och jag passat på att vandra en tredagars vandringsled mellan Göteborg och Alingsås, som kallas Gotaleden, och den kan vi rekommendera. Det kan vi också göra med cykelleden Kattegattleden, som innebar att vi trampade ca 40 mil under några dagar längs mestadels smala, fina och bilfria vägar längs kusten mellan Helsingborg och Göteborg. Visst kräver den lite cykelvana, men som vår vän, medlem och guide, Margaretha Thyr brukar säga, ”Cykelvana får man medan man cyklar”. Vi har också gång på gång pratat om resor vi har gjort och med glädje kunnat konstatera att vi har haft den stora förmånen att vara med

om mycket. Vi är glada för att vi har varit hyggligt duktiga med att skriva dagbok, samla minnen och bilder i album och under de senaste åren gjort böcker med bilder och noteringar från våra resor och vandringar. Det senare vet jag att också många andra har gjort och det kan vi verkligen rekommendera. Det finns många olika tjänster på nätet för att göra det och min erfarenhet är att det är enkelt och roligt, när man efter ett tag har lärt sig och vant sig vid hur man ska göra. Det kan vara ett bra förslag till kommande nummer av Briefing att ni funderar över och beskriver hur ni har burit er åt för att ”överleva” pandemin och om ni har hittat nya sätt att ta tillvara dagarna som ni kan dela med er av. Det skulle verkligen vara spännande att höra.

### **Hur ser framtiden ut?**

Ja, den som visste det skulle säkert kunna skapa sig en och annan förmögenhet, men nu är ju inte situationen sådan. Hur framtiden ser ut för SGS är lika osäkert. Det var en ganska enstämig känsla i styrelsen åtminstone, att vi inte kommer att kunna räkna med att det ska kunna bli som vanligt innan det finns ett vaccin tillgängligt för oss och andra. När det blir måste framtiden utvisa. Det är ju lite konstigt att inte kunna ha årsmöte enligt stadgarna, men det är jag övertygad om att vi kan hantera när det väl blir möjligt att åter träffas. Resor, veckoslutsträffar, lokalträffar – allt är skrivet i en osäker framtid, men jag hoppas av allt mitt hjärta att vi snart ska komma dithän, för även om det inte går någon nöd på mig, så kan jag inte neka till att jag längtar efter att få träffa er snart igen. Så sköt om er och ta vara på varje glädjeämne som kommer i er väg!

# Italien tur och retur

Text och bild: Ulla Johansson

## Reslust? Avtar den med åldern?

Långa, avancerade, dyra resor som Briefing lockar med, går kanske inte att genomföra, men om det ändå drar i reserarmen?

Vad gör man då? Kanske en sällskapsresa med buss. I Europa finns ju många intressanta platser.

Jag diskuterade med en likasinnad kollega och vi började leta.

Hittade en intressant sällskapsresa, bussresa tur och retur Italien 14 dagar.

Italien hade jag inte sett så mycket av och den här turen gick till några av de platser jag önskade besöka. Start från Göteborg i september 2019.

Den blev det!

**S**nabbresan till Italien tog 2 dagar dit och 2 dagar tillbaka. Mest sitta i buss, start halv 8 på morgonen, framme halv 8 på kvällen. Tre uppehåll per dag, rätt jobbigt, men bussen var stor och välutrustad och från buss ser man ju en hel del.

Från autobahn i Tyskland var en vanlig syn hela skogar med vindsnurror, ibland hela landskap täckta med solfångare. Där ligger vi i lä. Bättre vyer blev det förstås när vi korsade Alperna, på nerresan i Österrike. Det blev fina alpvyer även på den italienska sidan. Väl i Italien tog vi det lugnare, 2 eller 3 övernattningar på var plats, dagarna användes till sightseeing.

Första besöket gällde Verona, mest känd för historien om Romeo och Julia. Det som imponerade mest på mig var dock den stora Amfiteatern, byggd år 90 e.Kr. och med plats för 22000 per-



Venedig

soner. Den är i gott skick och används än i dag.

För Venedig använde vi en hel dag, ställde bussen på fastlandet och åkte en stor båt rätt lång väg ut till den "flytande" staden. Denna storstad (yta 414 km<sup>2</sup>) c:a 260000 inv. liksom flyter på vågorna. Massor av turister trängdes på Markusplatsen, det stora torget, som är kantat med praktfulla byggnader: Markuskatedralen, Doggepalatset, Kampenilen m.fl.

Guide mötte upp, vi försågs med örönusslor och kunde sen höra bra vad som berättades.

Guiden tog oss på vandring i de smala gränderna längs med och över många kanaler där båtar och gondoler trängdes. Vi fick också höra hur man impregnerat trävirket för byggnaderna i staden för att husen skulle motstå saltvattnet, som ständigt skvalpar kring dem. En sådan impregnering tog 5 år.

På kanal Grande gick större båtar, "bussbåtar". Vi beundrade Rialtobron, stor och rikt utsmyckad. Här var många

affärer och våldsamt mycket folk. Man fick tränga sig fram och det var trångt och jobbigt. Marken i de smala gränderna var ojämn och hade trappor här och där, och det var varmt!

Dock en minnesvärd vandring. Det var skönt med ett dopp i poolen vid hotellet i Treviso på kvällen.

Nästa mål var Rom, men vi stannade först några timmar i Florens och fick där en sightseeing med guide (svensktalande). Här råkade vi också ut för ett oväder, blixtnedbör och en hagelskur. Det blev vitt på gatorna! För övrigt hade vi soligt väder på hela resan. Vi tittade på en enormt stor och rikt utsirad katedral, en gammal bro över floden Arno och många gamla kända skulpturer, bl. a. Michelangelos "David".

I Rom var vi en lördag-söndag, bodde i utkanten av stan och använde lördagen till guidad heldagstur i centrala Rom, dels med buss, dels till fots. Från bussen kunde vi se den mäktiga amfiteatern, Colosseum, byggd år 80 e.Kr., Trajanus kolonn och andra antika byggnader. Sen vandrade vi runt i stan, besökte Spanska trappan, Fontana di Trevi, och flera andra praktfulla fontäner.



Rom. Vatikanen.

Fontana di Trevi är kanske mest känd för att Anita Ekberg en gång tog sig ett dopp i den. Vi såg också Panteon, en märklig byggnad med Europas största kupol, byggd år 125 e.Kr., en egyptisk obelisk från Ramses II:s tid m.m.

Rom innehåller ju också en självständig liten stat, nämligen Vatikanstaten. Där gjorde vi ett besök, fick dock bara komma in på Petersplatsen, den stora öppna planen vid Peterskyrkan. Platsen är kantad med 160 vita kolonner. Mäktigt! Tyvärr fick vi inte gå in i Peterskyrkan, dit måste man förbeställa tid eller köa 5-6 timmar.

Söndagen var fri för egna utfärder, några åkte in till centrala Rom, men Anna och jag orkade inte utan tog vilodag.



Pompeji och Vesuvius

Vi lämnade så Rom och reste söderut mot Sorrento och gjorde ett besök i Pompeji. Den här antika staden som dränkts i aska och pimpsten från vulkanen Vesuvius år 79 e.Kr. hade jag ju hört så mycket om, så det var extra intressant. Vi fick vandra runt i en liten del av den utgrävda staden, gå på de smala stadsgatorna, kika in i rester av bostäder och tempel. Jag blev förbluffad över hur stor och trots allt välbevarad staden var. Det

måste en gång ha varit en vacker stad att döma av alla kolonnprydda torg, mosaikgolv och väggar med målningar, som än finns kvar.

På slingrande vägar i serpentinier for vi längs Neapelbukten fram till den lilla staden Vico Equense, där vi bodde 3 nätter på hotell Aequa, underbart beläget omgivet av blomsterrik trädgård, där det fanns en pool.

Här hade vi vilodag, strosade i den söta lilla stan, beundrade den frodiga vegetationen, färgglada växter och så den vackra utsikten över Neapelbukten med Vesuvius kon i blått dis. Och poolen var underbar!

**D**et blev så heldagstur till ön Capri med buss och båt. Den här ön var förbluffande bergig med branta slingrande vägar och massor av turister. Det behövdes specialkorta bussar för att ta sig upp på serpentinvägarna.

Svensktalande guide tog oss runt i Axel Munthes San Michele. Vackra byggnader, frodig växtlighet och vy över havet. Tid också för egna aktiviteter. Anna och jag åkte linbana till öns topp. Härlig färd, svindlande vyer. Vi åkte också i en mindre båt runt hela ön och tittade speciellt på grottorna.

Den Blå Grottan är mest känd. För mig var allt detta nytt, men Anna hade varit här som ung och simmat in i den blåa grottan.

Det här var vändpunkten. På vägen norrut besökte vi Pisa.

Det lutande tornet hade jag ju sett på bild otaliga gånger. Men ändå var verklighetens torn överraskande. Förvisso lutande, som mest 4,5 m. Men så rikt utsirat! Och alls inte ensamt i sin prakt. Intill låg en praktfull katedral med si-



*Blå grottan Capri*

rade bronsportar från 1180-talet och ett jättestort runt dopkapell. Alla byggnaderna var vita med mönstrade väggar.

Det lutande tornet fick vi inte gå in i, försökte med katedralen. Nix, stängt för dagen. Men Baptisteriet, Italiens största dopkapell, fick vi med biljetter besöka. Det var runt med fin kupol, målade fönster och inuti en jättedopfont. Alla de här byggnaderna var från 1100-talet. Det här muromgärdade området kallas "Undrens fält".

Sista övernattningen i Italien gjorde vi i Lucca, en plats jag aldrig hört talas om tidigare. Hotellet var mycket bra, som alla de andra på resan, och den medeltida stadskärnan i Lucca var väl värd att se. Den var omringad av en





*Pisa. Undrensfält*

välbevarad 4,6 km lång ringmur från 1500-talet. Muren var bred nog att vandra på. Det lilla torget hade en gång varit en romersk amfiteater. I denna stad levde på 1800-talet kompositören Puccini.

Vi korsade Alperna längre österut på hemresan, huvudsakligen genom Schweiz. Slingrande vägar och strålande vyer och kafferast på en alpav-

sats med underbar utsikt. Vi passerade också ett lilleputtland, Lichtenstein, dessvärre utan att stanna. Efter övernatning i en liten österrikisk stad, Feldkirch, blev det blåkörning hemåt, mest på tyska autobahn.

Den här bussresan fungerade förbluffande bra, alla höll tiderna, ingen olycka (utom en vrickad fot). Vädret var fint (utom hagelskuren i Florens), guiden mycket kunnig och chauffören skicklig.

Men sällskapsresa? Ingen presentation. Jag vet inte namnet på just någon av passagerarna. På guiden och chauffören fick vi bara veta smeknamnen. Vi var 50 personer i bussen, de flesta medelålders och äldre. Jag var nog äldst.

Det var i alla fall en trevlig snabbtitt på Italien. Alltid något för reslusten. Jag är glad att jag gjorde den!



24 augusti. På bilresa genom Mellansverige. Besök och boende på världsarvet Erik-Anders Hälssingegård. Körde längs Ljungan i Medelpad. Var uppe på Getberget, en vacker utsiktsplats, och även på Flataklocken 465 m högt, som även är Sveriges mittpunkt. Vandrade i Sonfjällets nationalpark i Härjedalen och i Fulufjällets nationalpark i Dalarna. Återbesök på Zorn- och Carl Larsson gården.

*Hälsningar Ann och Sven B.*

# Akterseglad 1

text: Bengt Cederfelt

Vi har uppmanats att lämna bidrag till Briefing och vi borde ju alla ha ett och annat att berätta efter många resor till när och fjärran. Två gånger har jag, utan att skryta, blivit mer eller mindre allvarligt akterseglad. Första gången var i Thailand i december 1985.

Temaresor hade en tur med bl.a. skogsvandringar kring Khao Yai. Detta ligger ett par timmars bussfärd nordöst om Bangkok, således "inlandsklimat" i kuperad terräng med ca 14 plusgrader på kvällen men betydligt varmare på dagen. Vi hade en enkel förläggning och vi delades in i två grupper med växlande aktiviteter; lekar med lokalbefolkningen (De fick dubbla pass med "Små grodorna".) och längre skogsvandring med tältning på bergstoppen.

Det hela förlöpte väl, men på kvällen när jag skulle tvätta mig i en vattenpöl blev jag stucken av något, inte av en

mygga, utan det kändes mer som ett hårt tryck med en knappnål. Bärarna i närheten gav mig tigerbalsam. Det var inga större problem med att gå ner följande dag, men det kändes som om jag höll på att få skoskav. På kvällen, när vi kom till busstationen, ett dygn efter att jag blev stucken, hade foten svullnat upp och jag blev liggande hela nästa dag. Av reseledarna fick jag rätt starka tabletter, som man använder mot ormbett o.dyl.

Vi hade en ung reseledare, som gjorde en av sina första resor, men han verkade mycket kunnig. Jag lärde mig bl.a. att man kunde se några av Jupiters månar med en vanlig fågelkikare, medan vi väntade på fladdermöss, som skulle flyga ut ur en grotta i skymningen. Ytterligare en svensk reseledare hade avslutit i Bangkok. Han var specialiserad på natur, men han behövdes också för att vi delades in i två grupper.





Jag minns också att en av deltagarna hette Birgitta Andersson (kul namn). För ett par år sedan påminde mig vår föreningsmedlem med detta namn om denna resa. Svårt att hålla reda på alla Birgitta Andersson. Man kanske skulle skriva ett kåseri om människor man träffat på olika ställen utan att fatta att det var samma person, medan de insåg vem jag var och tog för givet att även jag hade kopplat.

Efter Khao Yai for vi till Pattaya vid kusten. Nu kunde jag gå utan problem, men vid ett par tillfällen hade jag klåda kring underbenet. Från Pattaya hann vi med några utflykter, bl.a. till en öde ö, där det skulle finnas flygande hundar. När vi hade lagt till, promenerade vi på stigen in mot öns mitt. Så småningom insåg vi, att vegetationen var för tät, så vi fick återgå till stranden för ett lätt-sammare strandliv.

Ett par av oss försöker gå längs stranden för att se om man kan gå runt ön. Dock ersätts stranden snart av klipp-

kust. Jag tycker att klipporna verkar ganska klättrvänliga, så jag fortsätter en bit på egen hand. Nästan bara lodrätt, men ganska mycket att greppa tag i. Det verkar lättast att klättra uppåt. Jag hamnar på en solbelyst hylla, som är avgränsad av ogenomtränglig växtlighet. Jag är nog inte mer än 15 meter över vattenytan, men det är ändå en mäktig utsikt. För varmt att vila här. Det är i regel mer energikrävande att ta sig uppåt än nedåt, men rent tekniskt lättare att klättra uppåt. (Ögonen sitter ju där de sitter.) Man får inte göra några misstag, när man är ensam i en utmanande miljö. Det är heller inte så fallvänligt, eftersom det finns några skär ute i vattenet. Jag tar mig ner och vadar intill klipporna till nästa snälla strand.

Under tiden har strandaktivisterna börjat tröttna och kommer överens om att avgå tidigare än planerat. Reseledaren räknar in alla, men tycks göra ett misstag, för jag saknas ju. Broder Eje är också med och så småningom börjar



han undra vart Bengt tagit vägen. Omräkning sker, och visst saknas jag. De far tillbaka till ön, längs dess kust. Min nya snälla strand är inte så båtvänlig, eftersom den består av en låg klippa. Man tömmer en fisklåda och spolar ur den för att ha den till mina kläder. Reseledaren och en marinbiolog från Göteborg simmar in till mig och lägger mina kläder och värdesaker i fiskelådan. Praktiskt med marinbiologer, som kan simma med en hand! Vi simmar tillbaka till båten och kan fortsätta som om ingenting hänt. Ett par skånska bröder lägger en handduk om mig när jag kommer ombord. Men jag har ju inte legat i en fjällbäck, snarare höll jag på att fastna på en het solhylla, men tanken var god!

Detta hände för 34½ år sedan. Reseledaren har hunnit bli en av de främsta och får ofta fina vitsord. Kanske bidrog denna händelse till att utöka hans erfarenhet.

Om jag minns rätt, så var detta vår sista hela dag i landet. Vi hade en sen avgång till flygplatsen följande dag. Då upptäckte jag att ett par resecheckar, som legat inlåsta i resväskan på rummet, saknades. Man visste nog att vi var

borta hela dagen, tänkte jag. Inför avfärden berättade jag det för reseledaren. Han frågade, om jag hade tillräckligt med pengar för hemfärden, för det vore lättast att lösa det hemma i Sverige.

Jag minns inte beloppet, men det var nog två eller tre hundralappar i Usdollar och detta anmälde jag efter hemkomsten. Senare ringde man upp mig på jobbet och sa, att jag hade löst in resecheckarna.

-Var och när har jag löst in dem?

-Ah, här står några konstiga krumelurer.

-Har jag skrivit de krumelurerna?

De hade bara tittat på namnteckningen, men inte låtit någon expert granska. Det har man möjlighet att göra och om det görs, så kan man vara säker. Jag berättade vad som hade hänt och man trodde på mig och betalade tillbaka pengarna utan att expertgranska inlösningssignaturen.

Det är nog enda gången, som jag blivit av med resecheckar. Jag ska inte trötta ut er med detaljer, men det finns faktiskt en kriminalteknisk fotnot här. Den kan vi ta om vi får brist på samtalsämnen i Uddevalla eller Gävle eller någon annanstans.

# Tillbaka i Helsingborg

*Det är inte många SGS-are, som är ute och reser nu i coronatider.*

*Här är dock ett undantag, ett inlägg på facebook den 6 juli*

*av Magnus Andersson:*

Efter mer än fyra månader på Bali återvände jag i går, söndag, till Helsingborg. Jag har haft det bra hela tiden som enda gäst på hotellet och tagits väl omhand av de 15 anställda. Det dröjer nog tyvärr ett bra tag, innan några andra gäster flyttar in. Det senaste är att indonesiska myndigheter inte kommer att släppa in turister på ön på denna sida nyår.

Jag kom iväg med den tredje reguljära internationella flygavgången från Bali på flera månader. Qatar Airways har som första flygbolag börjat flyga, tills vidare, till Doha två gånger i veckan. Jag checkade in på lördag kväll på en spöklikt tom flygplats. Mitt flyg var det enda avgående denna kväll och det var inga som helst ankommande. Det mesta var stängt och många delar av lokalerna låg i mörker. Normalt är det 20-25 avgångar och ankomster varje timme en lördag kväll.

Det blev lite pirrigt innan jag fick mina boardingkort. Tjejen som skulle checka in mig kollade i sin dator, om jag fick flyga till Danmark. Hon såg att svenskar inte var välkomna! Jag misstänkte redan från början något sådant. Därför hade jag förberett ett avsnitt ur danska Rikspolisstyrelsens hemsida i min iPad. Där står det att alla nationaliteter är välkomna till Kastrup, om man i omedelbar transit skall lämna landet. Jag hade också en bekräftelse från taxichauffören Stefan Dinesson på engelska i min mobil. Där stod att han skulle hämta mig och köra mig till Helsingborg. Tjejen tyckte

det såg bra ut, men kallade för säkerhets skull på den ansvariga för incheckningen, en dam som kom efter några minuter. Hon lyssnade och accepterade och sa att det var OK. Men programmet i deras datorincheckning blockerade det hela, så det gick inte att trycka ut något boardingkort. Då kontaktades stationsmanagern, som satt på något kontor. Efter en stund kunde han låsa upp spärren och mina boardingkort kunde printas ut. Det hela tog 30 minuter, med en hel del trevliga leenden, alltså inga sura miner. Nu kunde jag fortsätta in genom de ödsliga lokalerna

Det var tvång på ansiktsmask på hela flygplatsen. Vid gaten delade Qatar Airways dessutom ut ansiktsvisir till alla passagerare och meddelade att såväl ansiktsmask som ansiktsvisir var obligatoriskt ombord. Väl i planet togs vi emot av kabinpersonal, som alla var klädda i vita heltäckande dräkter med huvor, precis som personalen på en IVA-avdelning. Sen var det mesta som vanligt ombord. Punktliga flighter via Doha.

Väl hemma (efter ett snabbt foto) har jag lagt av med skydden. Som 70+ are får jag väl lära mig att hålla mig inomhus, förutom promenader i närheten av bostaden. Men säkert smyger jag mig till en och annan uteservering för en god bit mat. Borgmans Fiskaffär kan dessutom räkna med ett besök redan i morgon, eftersom jag känner starkt behov av lite inlagd sill.



# Ett Reseminne

av Margareta Jonsson Zelleroth

## Att flyga hem från Okavangodeltat till Stockholm

Hemresedagen kom efter ett antal fantastiska safaridagar i Botswana. Vi bodde på Splash Lodge och i det området i Okavangodeltat finns enbart safarivägar, så vi blev skjutsade i jeepar till den lilla lokala flygplatsen i Kwara. Den används endast när de näraliggande lodgerna behöver flygtransporter. Start- och landningsbanan var en lång, torr, dammig och gropig raksträcka. "Flygplatspersonalen" bestod av en enda man från en av lodgerna. Hans huvudsakliga uppgift var att sjasa bort djur från banan innan ett plan skulle landa eller lyfta. Flygkaptenerna fick klara sig själva och med egen handkraft vända sitt flygplan om det behövdes för att få vinden från rätt håll vid starten, samt lasta och lossa passagerarnas bagage. Vi passagerare fick ta ansvar för oss själva, inte vara i vägen för trafiken och iaktta försiktighet när vi vandrade till planen ute på startbanan. Det fanns naturligtvis ingen flygplatsbyggnad eller gate. Ändå fanns det en VIP-lounge! Den bestod av ett fåtal ståplatser i skuggan av ett stort träd som växte nära landningsbanan.

Vår lilla grupp flög från Kwara till Maun i två olika plan. Vi var fyra passagerare i det femsitsiga lilla propellerplanet. Lite extra benutrymme! Vid spakarna satt en mycket ung kvinn-



lig blivande pilot. Hon såg ut som en skolflicka. En mogen, erfaren och lugn manlig pilot satt vid sidan om. Det lilla planet skakade och guppade kontinuerligt i de bygga vindarna, men vi kom fram till Maun. Där bytte vi till ett större plan, som gick i reguljärtrafik. Lyfte på nytt. Mellanlandning i Botswanas huvudstad Gaborone. Där fick vi vänta i den nybyggda och överdimensionerade transithallen medan planet bytte besättning. Lyfte igen för tredje gången på mycket kort tid. Nästa stopp var Johannesburg. Nu började den långa hemfärden till Europa och vi landade på Heathrow i London nästa morgon. Byte av plan igen och nu var det bara den femte och sista etappen till Arlanda som återstod. Att lyfta och landa fem gånger utan längre uppehåll funkade, men det blev lite segt på sluttampen. Men man måste ju komma hem för att kunna resa iväg igen...

# Bergtagen

text och bild: Stellan Håkansson

Vår planet har berg och djupa dalar. Det är härligt att komma upp på en höjd för att njuta av utsikten. Jag är ingen bergsklättrare, men känslan av att se en vacker vy uppifrån är njutningsfull.

Mitt intresse för vandring började först 1989, en vecka med en grupp genom Zanskardalen i norra Indien. Det var lika bra att starta på hög höjd och det blev genom passet Shingo La, 5091 m. Jag hade gått in vandringskängorna under tre dagar i norska Rondane, så allt fungerade.

Två gånger har jag påbörjat vandring mot Aconcaguas topp, Amerikas högsta. På 50-årsdagen stod jag på Kili-manjaros topp.

Midsommardagen 2016 blev det El-brus, 5642 m, numera Europas högsta topp. Före den avresan lovade jag mig själv och min sambo Kristina, att det skulle bli min sista höghöjdstur. Man är inte så tuff där uppe.

Vi har vandrat en del i Norge. Sommaren 1996 hade vi tänkt gå upp på Galdhøpiggen 2469 m, vilken är Norges tak. Det var dock dåligt sikt samt snö i knähöjd, så vi beslöt att vända, för det skulle inte bli någon fin vy från toppen. Tio år senare gick vi en väldigt varm dag i juli samma rutt tillsammans med en norsk dam. Då förstod vi, att där vi tidigare vände om, hade det varit långt kvar till toppen. Detta hörde en norsk man. Han fällde följande kommentar: -Läs kartan!

Jag som är född i Strömstadstrakten har självklart bestigit Bohusläns högsta punkt, Björnerödspiggen 222 meter.

Vi som människor ska ha respekt för jordens krafter; vatten, eld och hög höjd.

*Visdomsord från Norge:*

*-Det är ingen skam att vända.*



# Rim to rim i Grand Canyon

*text och bild: Bodil Eckert*

Vi var i flera år sugna på att vandra i Grand Canyon och gjorde slag i saken 2005. Att vandra på egen hand är nästan omöjligt, eftersom man först ska anmäla sitt intresse och sedan delta i utlotning av tillstånd att vandra, med kort varsel före avgång. Vi anmälde oss därför till en organiserad tur med en 4-dagars vandring från norra till södra kanten. Eftersom detta är USA fick vi först skicka in ett formulär där vi fyllt i hur friska vi var och hur bra kondition vi hade, på en skala från soffpotatis till Lance Armstrong. Med tanke på att han några år senare blev fälld för mångårig

doping var det bra att vi prickade in oss någonstans mittemellan.

Turen startade i Flagstaff som är beläget söder om södra kanten. Där blev vi hämtade tidigt på morgonen och skjutsade till startpunkten på norra kanten, en tur på 5 timmar. Med i bilen var vår guide och våra medvandrare Bill och Hugh. De var kollegor på en massafabrik i Florida och hade aldrig tidigare burit ryggsäck eller tältat. Bill var maratonlöpare och gjorde vandringen delvis för att rekognosera inför att springa samma sträcka, vilket han gjorde året efter. Vi bar vår egen utrustning och lite



*Bill, Rynne (guide), Bodil, Jan, Hugh*





*En sidocanyon på den norra sidan*

av det gemensamma medan det mesta bars av vår trevliga guide Ryanne. Hennes ryggsäck vägde drygt 30 kg och våra betydligt mindre.

Grand Canyon består av en djup vindlande canyon och längst ner rinner Coloradofloden med tillflöden från många sidocanyons. Ur geologisk synpunkt är Grand Canyon relativt ung med en ålder av drygt 6 miljoner år. Anledningen till att denna canyon blivit så djup, är att landet långsamt pressats uppåt (som en långsamt jäsande vetebulle) och att vattnet då eroderat sig ner. Det har också varit perioder med mer vattenflöde och kraftigare erosion, till exempel efter istider, när stora glaciärer i Klippiga bergen smält. Floden rinner

upp i Klippiga bergen och ut i Californiaviken i Mexiko. Den är uppdämd på flera ställen och det är bara lite vatten som slutligen rinner ut i havet. Floden är ca 230 mil och den delen som utgör Grand Canyon är ca 45 mil lång. Bredden varierar förstås men i medeltal är den ca 90 m och som smalast är den ca 20 m. Djupet varierar med ett medeltal på 10 m. I floden finns många forsar och forsränning är mycket populärt.

Canyonens djup är ca 1500 m. Genom årmiljonerna har vattendrag från sidorna underminerat kanten och canyonen har blivit bredare. Berget utgörs av många sedimentlager från närområdet, som under flera omgångar varit hav. Dessa lager har de vackra gula, röda och violetta färgerna som förgyller alla

bilder. Det har också förekommit lavaflöden som syns med mörkare färg.

Hela Grand Canyon är nationalpark. Om man lyckas få tillstånd att vandra på egen hand måste man hålla sig inom ett bestämt område. De flesta som besöker Grand Canyon brukar komma till Visitor Center på södra sidan och beundra den hisnande utsikten. Det finns ett Visitor Center också på norra sidan. Man erbjuder korta guidade turer till fots eller på mulor, som tar turister en bit ner från södra eller norra kanten. Den västra delen av nationalparken tillhör Havasupaistammen och de har lite mer liberala regler. Bl.a. tillåter de helikopterturer i ravinerna, vilket inte är tillåtet i resten av nationalparken.

De flesta vandringsleder finns söder

om floden. Vi följde en sedan länge etablerad led tvärs över Grand Canyon med tältplatser på lagom avstånd. Där fanns det dricksvatten och bord och bänkar. Vi fick bara tälta på dessa tältplatser och det var bara om man absolut inte kunde hålla sig som man fick kissa i naturen. Slänga ett äppelskrutt var det inte tal om.

Vår vandring startade på norra kanten på en höjd av 2500 m. Vi kom iväg mitt på dagen och följde the Kaibab trail i en sidocanyon. Till att börja med gick vi i skog som blev allt lägre och glesare allt eftersom vi gick nedför. Det var ansträngande för knäna och mycket varmt där vi gick rakt söderut. Vi hade fantastiska vyer över det spännande



*Bron över Coloradofloden*



*Här ska vi gå upp!*

landskapet. Efter 6 timmars vandring var vi till slut framme vid vår campingplats, Cottonwood ranch, på ca 1300 m höjd och hade alltså gått 1200 m nedåt. Vi satte upp våra tält, som bara bestod av myggnät, för regn behövde vi inte befara. Vår guide gjorde en härligt kryddad ris- och böngryta som vi åt med god aptit. När vi satt där i skymningen fick vi syn på en hjort i buskaget. Det var fortfarande varmt och det var svårt att somna pga värmen, men på morgontimmarna var det betydligt svalare.

Solen uppfattades som en fiende som försvarade vandringen för oss pga risk för överhettning, så strävan var att starta vandringen så tidigt som möjligt när det fortfarande var svalt, helst 5.30. Det innebar att dagens vandring kunde

vara avklarad redan vid 10-tiden. Så var det nästa dag när vi fortsatte nedåt, nästan fram till Coloradofloden, och stannade på campingplatsen Phantom Ranch. Här var det många som tältade och de hade en bar, där ölen hade god åtgång. En klar och fin bäck rann genom området. Det var tillåtet att sätta ned sina varma, smutsiga fötter i den men absolut förbjudet att använda tvål. På ranchen fanns det rangers, som på kvällen berättade historier för alla som ville lyssna. Vi lyssnade på rangern Bob som berättade om geologin och om spännande episoder bland indianer, nybyggare och äventyrare i Grand Canyon. Rangern är som en parkvakt med uppdrag att se till att turisterna sköter sig, att hjälpa till vid nödsituationer och att förmedla kunskap om området. De är ofta duktiga be-



*Nästan uppe! Föregående kväll stod vi längst ut på stigen som slutar i intet och tittade ner på Colorado-floden.*



rättare och har alltid publik av både barn och vuxna. Alla rangers var beväpnade, vilket förundrade oss, men Bob sa bara att det var självklart att vara beväpnad.

Nästa dag väcktes vi klockan 4 och kom iväg 1½ timme senare. Vi korsade Colorado-floden på en hängbro. Det var mycket strömt och grumligt och förbjudet att bada, vilket inte gjorde något, för badlusten var obefintlig. Nu var det dags att gå uppför och delvis jobbigt, speciellt ett parti som kallades för the devil's corkscrew. Högt över oss svävade en kalifornisk kondor mot den blå himlen. Redan 9.15 var vi framme vid vår campingplats, Indian Garden. Efter en kaffepaus hade vi ork att gå längs en stig österut i ett mycket torrt landskap och spana mot norra sidan där vi kunde se den canyon där vår vandring startade tre dagar tidigare. På kvällen gick vi ut på en platå 400 m över Colorado-floden och tittade ner på floden. Färgerna i landskapet var än intensivare i kvälls-

ljuset. På vägen tillbaka till campingen såg vi en ca 1 m lång orm, som snabbt ringlade iväg när vi kom klampande.

Den sista dagen var det dags att ta sig upp för södra kanten, vilket verkade helt omöjligt när vi studerade den till synes lodräta väggen. Det visade sig att det fanns en vindlande, ganska bred stig där man på 8 km tog sig 1200 m upp. Vi mötte dagsvandrare och mulor med turister på ryggen på väg ner. Det måste kännas obehagligt att sitta på ryggen på en mula och se den branta sluttningen. En regel var att när man mötte en mula så skulle den passera närmast berget. Vi fick alltså stå närmast kanten, hu. Den södra kanten där vi slutade är på 2070 m höjd, så vi gick inte lika mycket uppför som nedför.

Det var fyra svettiga, tidvis ansträngande men mycket givande dagar. Landskapet var ständigt fascinerande och spännande och lika vackert som på reklambilderna.

# Omodalen i Etiopien (sista delen)

fortsättning från Briefing 115

text och bild: Karin och Mikael Thorvaldsson



## Avtal med krokodilerna

Vi är hos Dassenach-folket. Byn får nästan inga besökare för det finns ingen väg hit. Vill man besöka byn, får man simma eller paddla över Omofloden i en traditionell träkanot gjord av en stock. I morgon ska vi ta oss tillbaka den vägen. Spännande med tanke på hur ranka kanoterna kan vara och med vetskap om att det finns krokodiler i floden. Men Dassenach-folket har ett avtal med krokodilerna. De blir inte attackerade av krokodilerna, om de smörjer in sig med en speciell lera innan de simmar. Hoppas deras avtal gäller även

för oss, men helst utan att vi behöver smörja in oss i lera först. När vi kom till byn mötte vi en grupp Dassenachmän med pilbåge. De tittade på oss och en av dem spände sin båge och siktade rakt mot mig. Läskig känsla! Men vår guide ropade en hälsning till dem och då tog mannen ner bågen och de vinkade tillbaka.

## Skinnyddor

Hyddorna i Dassenachbyn skiljer sig från alla andra hyddor vi sett i Omodalen. Här är väldigt torrt på marken och det finns inte mycket gräs att bygga

tak av. Därför är hyddorna klädda med djurskinn. De senaste åren har några börjat laga sina hyddor med korrugerad plåt, men det blir väldigt varmt i den stekande solen. De kan inte vara i hyddorna under dagen för att få skugga. Det är också svårt att odla och hitta bete till djuren här. Man har dock nära till floden där man kan fiska och hämta vatten. På kvällen sitter vi uppe och pratar med vår guide, vår kock och vår hjälpreda. De har alla tre vuxit upp i Etiopien, nära Omodalen. De är intelligenta och en av dem läser till läkare. När vi kommer in på naturvetenskap märker vi, att en del av det vi anser självklart inte alls är det för dem. En kulturell skillnad är att bara tro på det man kan se. Rymden kan man t.ex. inte ta på. Det räcker att titta på månen för att se att den är ihålig. Ljuset lyser ut ur hålen förklarar vår guide. Att människan skulle ha varit på månen är bara lurendrejeri och trickfilmning.

### **Obeskrivliga vägar**

Regnet är på gång. Vår guide spanar bortåt himlen. Vägen vi ska åka på är delvis en flodfåra, som snabbt kan bli oframkomlig om det kommer regn. Vi riskerar att bli stående i vatten. Vi stoppar en mötande bil, och vår guide frågar hur vägen är. Han pekar på regnmolnen på himlen. Mannen i den mötande bilen säger att det inte var något problem när han körde. Vägen visar sig vara nästan oframkomlig även utan regn. Periodvis är den helt bortspolad eller fylld med nedrasade stenar. Vi kör på branta rasslutningar bredvid vägen, ner i flodfåror, backar mellan stenblock och kör över buskar för att komma fram. När vi inte kastas fram och tillbaka i bilen,

sneglar vi ut mot regnmolnen och håller tummarna. Vi klarar oss och kommer fram till Arbore. Bakom oss ser vi att regnet kommer. Här är bördigt och det växer papyrus, som man använder till att bygga stora hyddor. Nästan alla hyddor har en stor förgård. Där kan de sitta i skuggan och arbeta under dagen. Husen är större och har en dörr, som man kan gå in genom i stället för att krypa. Tjejerna har pärlhalsband med långa raka pärlband. De bär skinnkjolar, som är tillklippta i en stor fyrkant och runt fötterna har de metallringar.

### **Elefantbyn**

På håll ser vi att det sticker upp höga mörka kullar mellan träden. De påminner om jättestora elefanter. Det är husen, som är vävda av bambu och formade som elefanthuvuden, med ingång genom snabeln och skorstenar som ögon. Vi blir inbjudna i ett hus. Där finns inga fönster, men i mitten av huset står en eldstad och den ger lite ljus. När mina ögon vant sig, ser jag att där ligger kor och getter i små bås mot ytterväggen. De kalla nätterna här uppe i bergen gör att människorna valt att bo tillsammans med djuren för att hålla värmen. Utanför huset sitter en kvinna och spinner för hand. Hon har en slända, som hon snurrar snabbt med ena handen. Med den andra handen tar hon bomull och drar ut tunt medan den tvinnas av sländan. Hon vinkar till mig och jag får prova. Det är svårt att snurra sländan tillräckligt fort, men till slut får jag till det. En liten bit bort sitter en annan kvinna och gör kocho, ett tunnbröd av fruktkött från falsk bananplanta. Massan ligger nedgrävd i marken och jäser i tre månader. Därefter bakas den över



öppen eld och serveras varm med chili, ingefära, vitlök och honung. Jättegott! Till kochon dricker vi lokal snaps, Araki. Vi lär dem en svensk snapsvisa.

### **Dorze marknad**

Det är något särskilt med marknader. Det är här alla möts. Marken är full av upplagda varor. Stämningen och förväntningarna är höga. Folk skratrar, pratar och prutar om vartannat. Marknaderna är viktiga för stamfolken, för det finns inga andra affärer. Det är här de köper och säljer sina varor. Jag har snart en skara barn omkring mig. De kan lite engelska och frågar vad jag heter och varifrån jag kommer. Alla vill vara min bästis och gå armkrok. De springer iväg och ropar mitt namn och vill att jag ska komma och titta på olika saker. Vi stannar länge. På kvällen, när marknaden börjar avta, stannar folk kvar för att umgås och dricka vin eller öl. För att visa sin vänskap dricker de

två och två ur samma kalebass. Kvinnorna, som flyttat till en annan by när de gift sig, får möjlighet att återförenas med nära och kära. Det är kallt på kvällen uppe i bergen, så de sveper in sig i sina vackra handvävda tyger.

### **Väveriet**

Vi har hört mycket om de vävda tygerna från Dorze och nu ska vi få besöka väveriet. Det ska bli spännande. De producerar mycket tyg här och det säljs till hela landet. Man väver bl.a. tyget till flygvärdinnornas dräkter på Ethiopian Airlines. På väg upp till väveriet ser jag framför mig en bild av de asiatiska väverier vi besökt under tidigare resor. Där var stampande vävmaskiner med hålkort för olika mönster och flinka kvinnor på rad, vilka väver tunna sidentyger för hand i hög takt. Så kommer vi in i en nästan tyst byggnad. Där är ljus och lokalen har stampat jordgolv och högt i tak. Männen sitter vid enkla vävstolar



gjorda av hopbundna bambustavar. Här finns ingen stress. De väver noggrant i ett behagligt tempo och de blir glada över vårt besök. De visar stolt upp sina vackra tunna vita bomullstyger. Det är så befriande att se, att de fortfarande värderar livskvalitet, när resten av världen rusar fram i allt högre takt.

### **Hönor och getter i mjölfabriken**

Det är skördeperiod och Arba Minch är ett myller av djur och människor. Överallt händer det saker. Åsnor kämpar fram på de ojämna lervägarna med tungt lastade kärror ledda av män i slitna kläder. Mitt på vägen står arbe-

tare och håller ut säd och gryn i stora högar på presenningar. Runt omkring springer barn och leker. Vår guide kliver rätt in i en mjölfabrik och vinkar till oss. Lite tveksamt följer vi efter. Arbetarna blir glada för besöket och skrattar och pratar med oss. Fabriken saknar dörrar och luften är full av mjöldamm. Det gäller också ögonbryn och hår på de som jobbar där. Längs väggarna står stora bullriga maskiner, som mal olika sorters gryn. Män bär säckar till och från maskinerna. Mitt på golvet sitter kvinnor och sorterar gryn. Med jämna mellanrum sjasar de bort hönor och getter, som försöker smita in. Några



lyckas ändå ta sig förbi och knipa några gryn, innan de blir utjagade. Vi klättrar fram mellan och över grynhögarna. I rummet innanför silar de mjölet rakt ner på golvet. Där skyfflas det ihop och hålls i säckar, som bärs ut till väntande åsnekärror.

## **Sprittillverkning som kräver smedhänder**

Redan när vi kommer till Ari-byn möts vi av nyfikna barn. Fler ansluter när vi går genom byn. Vid ett litet hus utan väggar håller en kvinna på att tillverka sprit, Araki. Vi blir inbjudna att titta på och får varsin låg stubbe att sitta på. I taket hänger kalebasser och plastdunkar. På marken finns tre brinnande eldstäder och på dem stora runda keramikkrukor med hals och öron. En kvinna håller en jäst välling av gryn, vatten och hackade blad i en av krukorna. Hon fäster ett destillationsrör och tätar med blöta lindor. Ångan blandas med svett. Efter en stund börjar det droppa fram en klar vätska ur röret. Kvinnan har fullt upp med att täta, tappa av, tömma, fylla på nytt och röra runt i de tre stora krukorna. Röken från elden sticker i våra ovana ögon. Ibland måste vi gå ut trots att hyddan saknar väggar. Arakin säljs sedan på marknaden. Den jästa sörjan dricks även som den är, bara filtrerad och ibland smaksatt med honung. Förvånansvärt gott!

## **Konso marknad**

Det är fest. Folk skrattar, pratar, dricker och har trevligt. Vi har stannat till vid en marknad utanför Konso. Stämningen är hög och de flesta affärer är redan avklarade så här fram mot kvällen. Traditionellt är kvinnorna här klädda i ran-

diga färgglada kjolar. Vi ser fortfarande många av dem, men allt fler har moderna T-shirtar till kjolorna. Vi sticker ändå ut med vår ljusa hy. Människorna är lika nyfikna som vi och talar till oss, när vi går runt. Jag önskar att jag kunde förstå och svara. Det hade varit så roligt att kunna prata med dem. Nu kan jag bara le tillbaka, men jag suger i mig atmosfären, ljuden och dofterna.

## **Addis Abeba**

Vi blir mötta på flygplatsen av två stora afrikanska män i en mycket liten bil. Vi är själva inte så små och inte heller våra väskor. Dessutom jobbar en av killarna till vardags med skyltar så i bilen finns ett par otympliga skyltar, som också ska få plats. -Det är omöjligt, säger jag och då gillar jag ändå tredimensionell Tetris. Men på något helt osannolikt sätt lyckas de båda männen få in allt plus oss, och så kör vi mot en av Afrikas största marknader. Ett par gånger på vägen dit måste bilen tankas. Inte för att det är långt, utan för att de bara tankar för några få kronor åt gången. Vi förstår inte varför. Andra bilar verkar göra likadant, för det är långa köer till bensinmacken. Kanske ransonering? Vi gillar marknader. Myllret av människor, varor, dofter och möten. Och så är det så fascinerande att se hur folk binder ihop och bär stora paket på ett sätt som man aldrig ser hemma. Inte nödvändigtvis tunga paket, men jättestora! På Addis museum möter vi oväntat Lucy. Så häftigt! Och speciellt nu, när vi har bott hos stamfolken. Här är mänsklighetens vagga. På museet finns också vardagsföremål från stamfolken. Det är en märklig känsla. Deras vardag ställs ut som museiföremål. I går var det vår vardag också.

# Resemästarens sidor

Hoppas att du haft en fin sommar trots att den blev annorlunda för många av oss. Många medlemmar tillhör riskgruppen, vilket innebär en mycket begränsad tillvaro och för oss som är vana att vara ute och röra på oss kanske det känns extra tungt med rekommendation och restriktioner. Låt oss ändå blicka framåt och planera för nya resor och äventyr! Fler och fler länder börjar öppna sina gränser, UD har lyft sin reseavrådan från ett antal länder i Europa och både reguljärflyget och charterflyget börjar så smått komma igång. Dessutom ryktas det om att ett vaccin kanske kan finnas tillgängligt redan i början av 2021.

Vi fortsätter att planera för kommande resor! Intresset för Egyptenresan

med Nils Billing är stort och nu finns det bara 3 platser kvar till avgången den 18 februari.

Vi har redan fått in många intresseanmälningar till Andalusienresan med Thomas Gustafsson och arbetet med att färdigställa program och definitivt datum pågår. Vi räknar med att kunna skicka ut detaljerat program till alla intresseanmälda senast under november månad.

Under rådande omständigheter kan vi inte genomföra resan till Wallacelinjen i höst utan den är flyttad till oktober 2021 och den är redan nu öppen för intresseanmälningar.

Har du frågor om någon SGS-resa eller vill boka dig, kontaktar du researrangören direkt.

## Kalendarium

### Det okända Egypten med Nils Billing

**Datum:** 18-28 februari och 11-21 mars 2021. **Boka!**

### Expedition Sydatlantens öar Ushuaia-Sydgeorgien-Tristan da Cunha-St Helena-Johannesburg

Endast kryssning:  
31 mars-27 april 2021  
**OBS! Nytt datum, då årets resa fick ställas in.**

### Andalusien med Thomas Gustafsson

1 vecka i oktober 2021  
**Intresselista!**

### Öster om Wallacelinjen - Indonesiens natur med Anders Haglund

17 dagar i november 2021  
**OBS! Nytt datum då det inte går att genomföra resan hösten 2020**

# Det okända Egypten

med Nils Billing

Vi räknar med att de flesta SGS-are redan har besökt pyramiderna i Egypten och seglat på Nilen. Detta är en resa som börjar där den klassiska Egypten-resan slutar. Vi besöker bland annat Kairo, Luxor och kryssar på Nassersjön i Nubien på gränsen till Sudan, går in i gravar som nyligen öppnats och får genom Nils Billings guidning en levande bild av livet och historien i det gamla Egypten. Han läser hieroglyfer, tolkar och kommenterar pyramidernas och templens fördolda värld. Med oss har vi också en lokal, engelskspråkig guide som ger oss inblickar i dagens samhälle. För vår resa handlar inte bara om faraonerna, utan i högsta grad även om vanligt folk. Hur levde man för 4 000 år sedan? Hur var det möjligt att bygga dessa eviga monument? Varför gjorde man det? Vad har de haft för roll under årtusendena och vilken roll spelar de idag? Frågorna är många. En del kommer vi får svar på, andra förblir öppna och ytterligare nya föds säkerligen under resans gång.

## Färdledare Nils Billing

Nils Billing ledde SGS uppskattade resor i Sudan. Han är egyptolog, religionshistoriker och författare. Dessutom har

han ett intresse för människor, är lektor och docent vid Uppsala universitet och har varit en uppskattad färdledare på oräkneliga resor längs Nildalen. Han deltar sedan flera år i arkeologiska undersökningar i Egypten. Just nu skriver han en bok om Unis pyramid, som vi ska besöka. Nils arbetar också på en översättning och kommentar av "Det dolda rummets skrift", en komposition man finner i de kungliga gravarna i Konungarnas dal. Under vår resa kommer han att dela med sig av sina djupa kunskaper, så att vi på plats bättre kan förstå det religiösa rummets mytologiska och rituella betydelse.



---

**Datum:** 18–28 februari och 11–21 mars 2021 **Boka!**

**Pris:** 33 900 kr

**Antal deltagare:** max 25 SGS-are

**Boka:** Kontakta Anna-Karin eller Lotta på Gränslösa Resor.

Mejla [info@granslosaresor.se](mailto:info@granslosaresor.se) eller ring 0151-209 00

---

## Expedition Sydatlantens öar Ushuaia–Sydgeorgien– Tristan Da Cunha– S:t Helena–Johannesburg

Ett litet virus satte stopp för vår expedition och vi har fått flytta fram resan ett år. Innehållet blir detsamma som ursprungligen planerat. Kunde du inte komma med i år, får du här en andra chans.

Vår expedition över ett av de sju världshaven tar oss till tre av Atlantens mest otillgängliga ögrupper och öar – Sydgeorgien, Tristan da Cunha och St Helena. Tristan da Cunha är världens mest ensligt belägna samhälle. Man kan åka över Sydatlanten på andra sätt, ja till och med samma båt, om man nöjer sig med att ha gjort turen. Det blir en standardresa med standardutflykter. Det som gör vår SGS-resa unik och så spännande är att vi har kontakter och vänner på öarna genom vår expeditionsledare Torbjörn Svensson. Sannolikt finns det inte någon annan svensk som varit på alla dessa öar och dessutom har vänskapsband med öborna. Det öppnar dörrar som är stängda för andra. Att Torbjörn är sjökapten och erfaren färdledare är basen för en lyckad resa och han kommer att hålla många intressanta föredrag och leda utflykter på svenska. Dessutom blir det fina föredrag av båtens guider.

Vårt fartyg m/v Plancius går med passagerare i Arktis och Antarktis. Hon har viss isklass och tar 116 gäster, är 89 m lång och 14,5 m bred med en marschfart på 10,5 knop. Varje hytt har dusch och toalett. Mat- och föreläsningssalen är rymlig och Observation Deck har panoramavy föröver och bar. Även goda däcksutrymmen kommer väl till pass då vi når varmare breddgrader efter Tristan. 10 zodiacs gör landstigningar effektiva. Hon har en internationell besättning på 47 personer, varav åtta är guider/ledare/föredragshållare under ledning av en holländsk Expedition Leader. Ombord finns också en läkare.



*Tristan da Cunha, världens ensligaste belägna samhälle*

---

**Preliminärt pris endast kryssningen:** från 110 000 kr/person. Aktuellt pris publiceras på hemsidan så fort det finns tillgängligt.

**Datum från Ushuaia–Johannesburg:** 31 mars–27 april 2021 Intresselista!

**Information och bokning:** Lotta och Anna-Karin på Gränslösa Resor, e-post [info@granslosaresor.se](mailto:info@granslosaresor.se) eller telefon 0151-209 00

---

# Andalusien och Gibraltarsund

## med Thomas Gustafsson

Vår planerade jubileumskryssning på Guadalquivir kunde inte genomföras, men intresset var stort och många har framfört önskemål om att få resa till Andalusien med Spanienkännaren Thomas Gustafsson som ciceron. Nu finns chansen!

Vår bas under resan blir Andalusiens huvudstad Sevilla, perfekt beläget för att kunna utforska regionens sevärdheter. Vi kommer också att sätta fokus på Gibraltar sund och de två spännande exklaverna som finns på var sin sida om sundet, Gibraltar och Ceuta. Under antiken var Medelhavet det stora världshavet. Gibraltar var öppningen

ut mot det okända. Hit vågade sig endast de modigaste feniciska handelsmännen och grekiska geograferna. Vid Gibraltar tog världen slut. Enligt Platon hade halvguden Herakles en gång rest två väldiga portaler på var sin sida om inloppet, Herkules stoder, som i dag ingår i det spanska stadsvapnet. Enligt myten är Gibraltarklippan och Ceuta som reser sig på var sin sida om sundet resterna av de gudomliga pelarna. Tanken är att vi ska övernatta en natt i Gibraltar och en natt i Ceuta. Eventuellt blir det också en liten sväng in i norra Marocko.

## Några av resans höjdpunkter

**Sevilla** bjuder på många historiska sevärdheter som, Torre del Oro, det runda och tjocka tornet, där guldet från Latinamerika förvarades, men den största attraktionen är stadens katedral med alla sina guldschatser som hämtades i kolonierna i Amerika och klocktornet Giralda. Inne i katedralen har upptäckaren Christofer Columbus sitt gravmonument. Vi ser förstås också det kungliga slottet El Alcázar som är en av världens vackraste byggnader i sitt slag och de minnesmärken som kvarstår efter de Världsutställningar Sevilla varit värd för. Dessutom ska vi naturligtvis uppleva flamencon, denna färgstarka och känsloladdade konstform som återfinns på Unescos immateriella världsarvslista.

**Córdoba** har flera byggnadsverk som vittnar om stadens kulturella guldålder, då Córdoba var ett eget kalifat och Europas mest utvecklade samhälle. I de gamla judiska kvarteren vandrar vi genom slingrande gränder och bland låga vitkalkade hus. Den berömda moskén, La Mezquita, uppförd mellan 786 och 1100 är världens tredje största moské och den största i Europa. De dubbla valvbågarna i pelarhallen, som ger det mjuka ljuset, bärs upp av mer än tusen kolonner i jaspis, onyx, marmor och granit vars kapital tagits från det tidigare romerska templet och bysantinska ruiner i staden. I moskén finns också flera vackra hästskobågar och förgyllda bönenischer.



*Cádiz är västlandets äldsta stad.  
Foto: Thomas Gustafsson*

**Cádiz och Jerez de la Frontera.** På väg från Sevilla till Gibraltar besöker vi två intressanta städer, Jerez de la Frontera och Cádiz. Till Jerez vallfärdar såväl hästtokiga som vinkännare från hela världen, tack vare den kungliga andalusiska ryttarskolan och stadens sherrybodegor. Vi gör en stadsrundtur och provsmakar sherry. Kuststaden Cádiz som är västlandets äldsta stad har en välbevarad stadsmur, livfull hamn och innanför den ligger små gränder och låga hus. Den moderna delen av staden ligger vid playan.

**Gibraltar** är brittiskt territorium och här bor runt 30 000 människor, en liten bit av England med en spansk touch. Här kan man dricka och äta i engelsk stil, till exempel Fish and chips. Så länge någon minns har makthavarna i Madrid krävt att Gibraltar ska bli spansk, utan att vinna gehör i London eller för den delen få stöd bland Gibraltarborna. Efter Brexit har dock Gibraltarfrågan åter igen blivit högaktuell. Thomas som följt konflikten under de senaste trettio åren berättar om hur tongångarna går just nu. Under vårt besök till

”The Rock” ser vi förstås närmare på de gamla försvarsverken som skyddat den ointagliga klippan från flera invasionsförsök, besöker affärsgatorna i centrum där handel med skattefria varor är livlig och vi möter förstås också de berömda aporna som lever på klippan.

**Ceuta** är spansk territorium, beläget på den afrikanska sidan om Gibraltarsundet. I forna tider var Ceuta en kastiliansk handelsstad och när Spanien bildades blev Ceuta en del av det spanska imperiet. Staden är mycket spansk i sin atmosfär men närheten till Marocko märks i gatulivet och gränshandeln är livlig. När makthavarna i Madrid pekar på geografiska faktorer som anledningen till att Gibraltar ska hamna under spansk styre, brukar det inte dröja länge innan makthavarna i Rabat kräver att få ta över Ceuta. Sedan flera år tillbaka skyddas gränsen av ett högt staket och som byggts av Spanien med stöd av EU för att stoppa illegal invandring, den enda platsen där EU har en direkt gräns med ett afrikanskt utvecklingsland. Vi gör en stadsrundtur och kanske hinner vi också göra ett besök i Marocko. Planen är att bo en natt i Gibraltar och en i Ceuta, så att vi får ordentligt med tid att uppleva de båda exklaverna, som är speciellt intressanta för samhällsintresserade resenärer.

### **Ciceron och färdledare är spanienkännaren Thomas Gustafsson**

Genom vår mycket uppskattade färdledare, Thomas Gustafsson, får vi en spanienupplevelse utöver det vanliga. Thomas är journalist, författare och Sveriges främsta Spanienkännare. Han

har under många år varit verksam som korrespondent i Spanien varifrån han skrivit flera hyllande böcker, bland an-

nat verket "Spanien: En färd genom historien" aktuell i en ny utgåva 2020.

---

**Budgeterat pris:** 25 000 kr

**Tid:** 1 vecka i oktober 2021

**Antal deltagare:** max 25 SGS-are

**Information och intresseanmälan:** Lotta och Anna-Karin på Gränslösa Resor, e-post [info@granslosaresor.se](mailto:info@granslosaresor.se) eller telefon 0151-209 00

---

## Öster om Wallaceinjen

### Indonesiens natur med Anders Haglund

Sulawesi är den största ön inom området som kallas Wallacea och här hittar vi en av världens artrikaste och äldsta regnskogar med flera endemiska arter, bland annat inte mindre än 90 fågelarter som bara finns här. Moluckerna och Timor är Wallaceas östligaste utposter och utanför öarna går en djuphavsgrav som hindrat arter från att sprida sig till Nya Guinea och Söderhavet. Vår resa går till Sulawesi och Moluckerna, så vi kommer att besöka både den västra och östra delen av Wallacea. Den som vill har möjlighet att förlänga resan med en tid i Raja Ampat, Nya Guinea.

Ön Halmahera ligger i ögruppen Moluckerna, vilken kanske är mer känd under sitt tidigare namn Kryddöarna. På ön Halmahera hittar vi nya arter som

inte återfinns på Sulawesi. Faunan här har allt större inslag av australisk fauna med bland annat klättermungdjuret moluckkuskus, vittofskakadua, 15 arter kungsfiskare, samt den spektakulära vimpelvingade paradisfågeln (Standardwing), vars spelplats vi besöker. Det var florans och faunan på Halmahera som var Sir Alfred Russel Wallace huvudsakliga inspirationskälla när han utvecklade sin teori om arternas ursprung.



*Sulawesijeweltrast. Foto: Anders Haglund*

---

**Färdledare:** Anders Haglund, biolog och en av SGS mest rutinerade och uppskattade färdledare.

**Preliminärt datum:** November 2021

**Budgeterat pris:** 55 000 kr

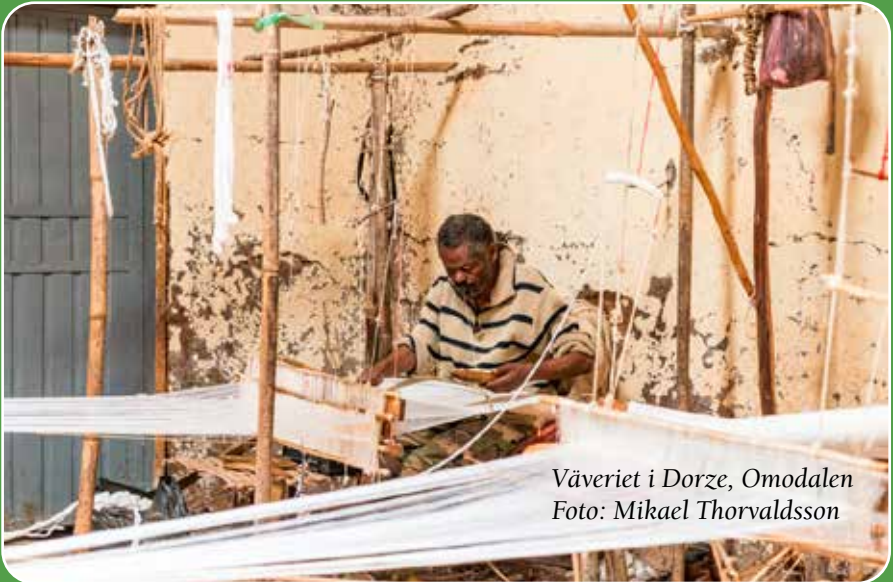
**Antal deltagare:** 12-15 personer

**Mer information och bokning:** Gränslösa Resor, E-post [info@granslosaresor.se](mailto:info@granslosaresor.se) tel 0151-209 00. [www.granslosaresor.se](http://www.granslosaresor.se)

---



*Dorze marknad, Omodalen  
Foto: Mikael Thorvaldsson*



*Väveriet i Dorze, Omodalen  
Foto: Mikael Thorvaldsson*